

Mads Nygaard

24. marts ·

I går fortalte jeg én af mine utallige forlagsdirektører, at jeg brænder efter at skrive en bog om flygtninge. En bog, der emmer af kærlighed til Samrawit, Fawaz, Eden, Moutaz, Osman og alle de andre i Hjørring, der har eventyrliggjort mit liv det sidste halve år. Vedkommende svarede, at det var den MINDST kommercielle idé, han nogensinde havde hørt. Forlagsdirektøren ville meget, meget, meget hellere have en biografi om Niels Hausgaard. Så kære Niels ... må jeg ikke skrive din selvbiografi? Jeg forestiller mig en bog, hvor du står på forsiden og inviterer folk indenfor. Og så overlader vi resten af siderne til et hav af vidunderlige gæster, der kan fortælle enestående historier ligesom dig. Vi kunne kalde projektet: NIELS OG DEN MINDST KOMMERCIELLE BOG NOGENSINDE Du ringer bare, hvis det er ...

Mads Nygaard

25. marts ·

Dramatisk udvikling i sagen om DEN MINDST KOMMERCIELLE BOG NOGENSINDE. En af de utallige kulturchefer i Danmarks Radio har kontaktet mig, fordi vedkommende vejrer stærkt fjernsyn! Nu står vi altså med en forlagsdirektør, der begraver en bog fuld af kærlighed til flygtninge, inden den overhovedet har fået én eneste sætning at lune sig ved. Samtidig har vi en højt placeret medarbejder hos Danmarks Radio, der slet ikke kan vente med at filme bogens fødsel, opvækst og affyring. Jeg går ud og råber efter Niels. Og så skal vi nok også bruge en tolk.

Mads Nygaard

26. marts ·

Finansiell udvikling i sagen om NIELS OG DEN MINDST KOMMERCIELLE BOG NOGENSINDE. Et af mine utallige forlag har sendt mig en opgørelse over salget i 2014. Billedbøgerne Bill fra Slapsvansegade og Balladen om Gert Golfstrøm har solgt 2 eksemplarer. Efter skat giver det forfatteren en årsindkomst på ... cirka 11 kroner. Resultatet er stærkt tilfredsstillende, da det kun efterlader én mulighed: Alle pengene går ubeskåret til finansieringen af NIELS OG DEN MINDST KOMMERCIELLE BOG NOGENSINDE. Vi er forrygende godt på vej!

Mads Nygaard

27. marts ·

Taknemmelig udvikling i sagen om NIELS OM DEN MINDST KOMMERCIELLE BOG NOGENSINDE. Alle nyskabelser har brug for gode ambassadører. Jeg udnævner derfor Basim til ridder af DENNE BOG. I går drog knægten til en skov i Nordjylland, nærmere bestemt Tolne Efterskole. Her gav han koncert, ene og alene fordi en 17-årig elev havde bedt ham om det. Basim ved om nogen, hvad Danmark drejer sig om. Og den bøjle han bar, da han i sin pure ungdom stillede op i X Factor, er nu blevet til en helstøbt bro. Med kolossal udsigt.

I Basims hjerte er der nul huller, kun kærlighed.

Hurra!

Mads Nygaard

3. april ·

YDERST behersket udvikling i sagen om NIELS OG DEN MINDST KOMMERCIELLE BOG NOGENSINDE. Til gengæld iler vi med kåringen af en ny ambassadør. Kurt, den eneste boghandler i vort lille fiskerleje, fejrer i morgen 30 års jubilæum som håndlanger af litteratur. Hele lørdagen vil butikken i downtown Hirtshals være proppet med en pigegarde, seks-syv hunde uden snor, en kvindelig ekspert i bjesk og en forhutlet cirkusartist ved navn Prins Præcis. Karakteristisk for Kurts sindelag har han oven i købet tilbudt mig en stilling som praktikant. Jeg kommer på prøve i en time, nærmere

bestemt i tidsrummet 12-13. Det bliver min stilling nummer 44. Jeg satser på en hurtig opsigelse, så jeg kan komme i gang med nummer 45. Lidt karrieremenneske er man jo altid.

Mads Nygaard

16. april kl. 10:29 ·

SPEKTAKULÆR udvikling i sagen om NIELS OG DEN MINDST KOMMERCIELLE BOG NOGENSINDE. Niels er gået i landflygtighed (turné i København, ak, ak, ak!) Men pyt, det gør ikke spor. Erik Clausen, dansk films energikilde nummer et, kommer til Vendsyssel. Onsdag i næste uge stiger temperaturen radikalt på Torvecaféen i Hjørring. Det bliver et møde af de højst uforudsigelige. Jeg forventer minimum, at vi smider tøjet, men én ting er sikker: Vi smider aldrig håndklædet i ringen. Bogen om Hjørrings fænomenele flygtninge SKAL skrives. Og Danmarks Radio SKAL belyse det forstokkede danske asylsystem. Kryds fingre, folkens! Clausen er ren kærlighed. Kursen Kap det gode Håb. Om lidt støjer vi igen!

Mads Nygaard

24. april kl. 11:48 ·

SIDSTE NAT i SAGEN OM NIELS OG DEN MINDST KOMMERCIELLE BOG NOGENSINDE. Så stod vi der i baggården til byens fineste hotel. Clausen havde fortalt verdenshistorier syv timer i træk. Han var nået til situationen i Uruguay, kunstens vilkår i Montevideo.

Nogle timer tidligere havde vi prøvet at tjekke Clausen ind på hotellet, men receptionisten var gået hjem, og natportierer findes ikke længere i provinsen, i hvert fald ikke i Hjørring. Der var et telefonnummer på hoveddøren. Clausen ringede og fik en kode på fire cifre. Det var dén, vi nu stod og prøvede at huske. I baggården.

Vi var ikke særlig stærke i tal, opdagede vi. Clausen kom i tanker om de 100 cykler, han i indvandringens spæde år havde skaffet til et asylcenter i Københavnsområdet. Han havde opdaget, at mange af de nye gæster fra den store, vide verden ikke kunne cykle. Det rørte noget i ham. Altid inspirerende at møde mennesker, der er komplet uforstående overfor det, resten af os betragter som en selvfølge. Clausen ville have gæsterne med ud i trafikken, ud og mærke vindens kys i din mund, brølet fra byen, fornemmelsen af at tilhøre en karavane. Det var en sød idé, sagde asylcenteret, men Clausen skulle lige gå hjem og vente lidt. Indtil der var tegnet forsikringer. Og kunne de ikke starte med at køre rundt på en øde parkeringsplads, så det ikke behøvede at være så farligt? Øve sig lidt først?

Her dalede Clausens rumsterstang. Hundrede cykler punkterede på samme tid. Måske var derfor, han ikke blev særlig begejstret, da jeg bad ham flytte ind i en flygtningelejr sammen med Niels Hausgaard.

Så de sammen kunne fabulere over, hvad det egentlig er, vi byder vores flygtninge. Ind i det forunderlige univers, der opstår, når du pakker flere hundrede mennesker ind på et meget lille sted.

Hvor forvirringen er så udtalt, så enestående massiv, at du til sidst overgiver dig. Og klukker. Uden at lægge mærke til det. Åh, at være en høne. I et asylcenter reduceres verden til en fjerkræfarm.

Flygtninge som ansatte spjætter i flok. Der pippes og kagles i ét væk. Clausen kender kakofonien bedre end nogen. I Villa Paranoia placerede han historien midt i en kyllingefarm. Og selv i det totale pip, fremkaldte han lysten til livet.

For nylig havde han holdt tale ved åbningen af Årets Pressefoto. Han noterede sig, at flygtninge fyldte alle vægge, men det var med snævert fokus på sorg, smerte, elendighed og død. Hvert enkelt fotografi kunne i sig selv være sandt nok, men summen af det hele ydede ikke verden retfærdighed. Selv i det sorteste helvede, sidder der altid et sted et menneske med et smil på læben. Når tragedien er allerstørst, leder mennesket fortvivlet efter latteren. Lykken er, at den findes. Altid.

Mens vi prøvede at huske koden til hotellet, faldt jeg i staver. Jeg tænkte på alle de søvnløse beboere ude i flygtningelejren, mit eget foretrukne opholdssted det sidste halve år. Tænkte på hvor mange af dem, der ville elske at sidde hver eneste nat i receptionen på Hotel Phoenix. Og byde Clausen velkommen uden at ane, hvem han var. Det kunne have været så sjovt, så givende, så varmt.

Sprogforbistringer og komik.

Clausen ville sikkert spørge Amar eller Jamil, hvordan de dog havde krydset Middelhavet. Med luftmadras eller badebold? Clausen ville garanteret lægge sig på gulvet og padle med armene. Han ville hive fornemmelsen af krasbørstigt eventyr ned fra himlen. Se hver eneste flygtning på Middelhavet som alt andet end stakler. Se dem som eventyrere. Der må gå så grueligt meget igennem, inden de stiger ombord på spøgelsesskibene. Og vel oppe i hotelsengen ville Clausen falde i søvn med rester af Amars eller Jamils glæde i skægget. Letheden, der altid rammer en krop, der lige har oplevet noget givende. Fornøjelsen ved at møde nogle mennesker, der passer deres tjans med stolthed. Men der stod vi altså i baggården. Og manglede fire tal. Jeg huskede, at de sidste to mindede mig om de karakterer, jeg fik i skolen. 03. Clausens læsebriller var gået i stykker på Torvecaféen, fordi alle fire mænd i baren ville omfavne ham på samme tid.

Jeg trykkede tal i flæng. Et hav af nitter. Gjorde ikke spor. Clausen gik i gang med at fortælle om en gammel dansk forfatter. Albert Dam. Ham skulle jeg fandme læse. Helst inden solopgang. I hans samtid var der ikke en kæft, der fattede en brik af Alberts værker, men det var sgu da fordi han havde nosser nok til at skildre kompleksiteten i mennesket. Og så tjente han til dagen og vejen ved at lave et konditori med konen. Hold kæft en skattebasse lige der. Det skal du vide, Mads. Alt er vand ved siden af Albert Dam.

Og så ramte jeg sgu rigtigt. Hele døren syntes at blive grøn. Grøn som alger. Clausen kastede sig ind som en skrubbudse. Han nåede lige at slå mig hårdt i brystet med en knyttet næve. "Jeg holder med dig," råbte han. "Skriv en roman, for helvede!"

Går i gang med det samme. Rask væk. Nu.

Tak, Erik.

Mads Nygaard

26. april kl. 08:38 ·

Pudsigt nyt til alle forfattere, der sælger forsvindende få bøger. Jyllandsposten er komplet ligeglad med salgstal. I går skrev de, at jeg er en succesforfatter. Utrolig udmelding, men jeg stikker straks en fjer i tophuen og fører mig frem. I overmorgen udkommer min nye roman. Den hedder FRØ, og Jyllandsposten bragte et par toneangivende stumper fra bogens begyndelse. De kommer lige her:

Onde Betty havde været der længst. Hun havde også rekorden i diskusprolaps. Putikarton og Kratirøv halsede lige efter. De fleste nåede aldrig at få et øgenavn. De gik bare ned. Slæbte sig hjem i seng og sov med vinduet på klem. Skind og skæl og indvolde i deres åndedræt.

Det var et glimt fra Hirtshals Havn. Lidt senere er vi på værtshus. Lyder sådan her:

Labben kunne ikke holde fingrene for sig selv. Værst om vinteren. Så kneb det med økonomien. Alt for få gæster. Han beholdt kun det personale, der gav ham lov. At gøre kassen op med Labben var som at blive voldtaget af en tøsedreng. Gennem tøjet, men blå mærker på baller og lår alligevel. Svært at gøre rede for derhjemme. Jalousi og beskyldninger. Billige so. Snotdumme, billige so. Inden længe kom servitricerne hjem til et tomt soveværelse.

Ja, mange korte sætninger, men det er helt i tråd med Hirtshals. Byen efterlader én ... stakåndet.

Mads Nygaard

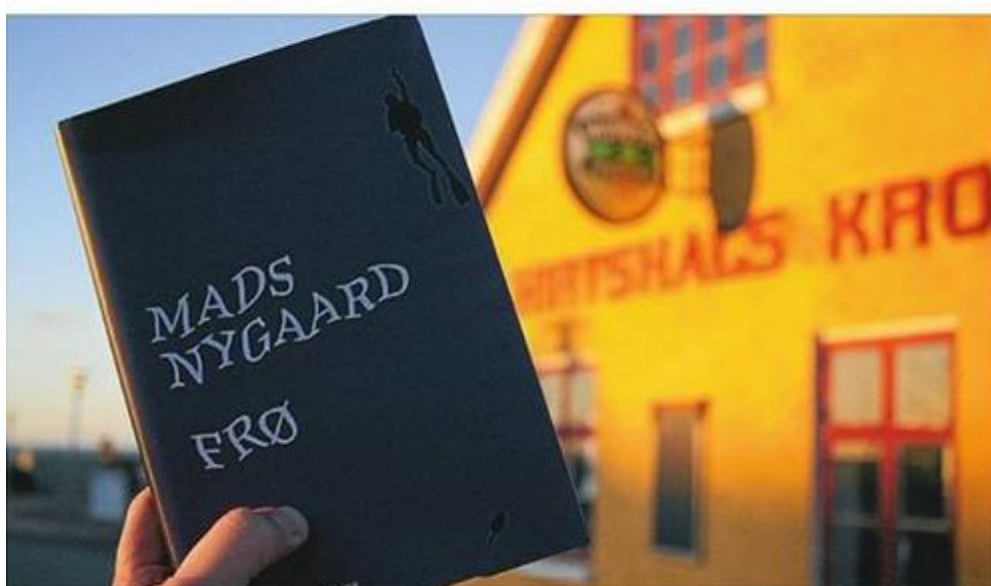
28. april kl. 14:05 ·

Vi nåede flyet i sidste sekund. Næste stop Betty Mogensen boghandel i Hjørring. Kl 16-17.30. Frø har fået seks stjerner i et blad, jeg aldrig har hørt om. Og anmelderen var i himlen. Ditto her!

Mads Nygaard har delt Hans Wendelboe Bøchers billede.

29. april kl. 11:43 ·

Det kan godt være, vi ikke har en litteraturfestival i Hirtshals. Det kan også godt være, at man i øjeblikket flytter rundt på byens bibliotek som om det er klaver, der står i vejen. Men når der pludselig dumper en roman ned fra himlen, som rask væk starter med at gå direkte ind på byens mest sagnospundne værtshus og seksualvejledningskontor, tager de lokale medier affære. Og rækker litteraturen en hånd. Hirtshals er sgu herlig!!!!!!

Mads Nygaard har skrevet roman 'FRØ', der handler om Soleig, der har et ønske: at komme væk fra Hirtshals. Bogen udkom tirsdag den 28. april og foregår blandt andet på 'Den Gule' i Hirtshals. Foto: Hans Wendelboe Bøcher

Nygaards evige kærlighed

Læs side 18

Færgen atter hædret

side 4

Mejeriet går i fisk

side 8

Åbner frisørsalon i garagen

side 13

Mads Nygaard

30. april kl. 12:55 ·

FRØ har fået en anmeldelse:

"FRØ er virkelig sublim fortællekunst, personerne er sprællevende i alle deres udstillede mangler og forcer. Udover den virkelig sørgelige historie om, hvordan børn skades af deres forældres handlinger, er dette også en roman, der trækker smilet frem. Humoren træder igennem sine steder, hvilket er tragikomisk på højt plan.

Selv om FRØ er en roman, der strækker sig over tre generationer, er den på mange måder en samtidsfortælling. Der er intet nyt i virkningen af den sociale arv, men Mads Nygaard har altså skrevet en roman, der emmer af svigt, men samtidig rummer håb. Den er på alle måder en grim historie, men den indeholder en helt fantastisk dybde, der både indfanger læseren og sætter livet i perspektiv."

Jeg går straks i bad og tjekker min nye dybde.

Mads Nygaard

1. maj kl. 13:06 ·

I går morges ringede telefonen 07.57. Det var en pensioneret bondemand ved navn Mads Erik Larsen. Han ville høre, om jeg stadig var en slags bogbus. I så fald ville han gerne invitere på et glas saftvand og en speltkiks. Jeg havde faktisk glemt, at jeg nogle måneder tilbage havde forfremmet min lille bil til bogbus. Men sådan noget velfærd er godt at blive mindet om. Uden tøven duvede mig og dytten sydpå.

Mads Erik Larsen stod i en krog af sin stue. Stok i den ene hånd og avis i den anden. Saft vandet og speltkiksen blev serveret. Vi slog os ned. Mads Erik Larsen rømmede sig og spurgte, om jeg nu efter mange års offentlig forbitrelse var klar til at tilgive Jens Henneberg, Nordjyske Stiftstidendes litteraturanmelder. Her skal jeg indskyde, at Henneberg slagtede mine tre første romaner og bad forlaget om at søge professionel hjælp, ikke til mig, jeg var håbløs, men til forlagets videre arbejde. Nu havde Mads Erik Larsen imidlertid noteret sig, at samme Henneberg havde været meget rosende i kritikken af FRØ. Jeg spiste to speltkiks, mens jeg funderede over spørgsmålet. Hele stemningen gjorde mig meget umuggen.

Ja, sagde jeg. Jeg tilgiver Jens Henneberg. Mads Erik Larsen nikkede anerkendende og tog et checkhæfte frem. Det var udstedt af Merkur Bank. Den havde jeg aldrig hørt om. Mads Erik Larsen forklarede, at hans bank havde en helt særlig mission. Merkur Bank investerede aldrig uden først at spørge sine kunder, om det var i orden. Således havde Mads Erik Larsen for længst betinget sig, at hans opsparede skillinger kun måtte bruges til én ting: Hjælp til alle økologiske landmænd, der måtte mangle et pusterum.

Jeg anede ikke, at der fandtes sådan et pengeinstitut. Jeg blev så opløftet, at jeg straks tilbød Mads Erik Larsen et gratis eksemplar af FRØ.

Aldrig i livet, sagde Mads Erik Larsen. Han ville heller ikke have rabat. Han krævede sin ret til at give fuld pris.

En time senere forlod jeg den 85-årige bonde. Med en violet check på 300 kroner. Øverst i højre hjørne stod adresserne på alle Merkurs afdelinger i Danmark. De har kun fire. Afdelingen i Odense ligger på denne adresse: Mageløs 12.

Nu går jeg ud og taper den violette check fast til mit bakspejl. Der skal den skilte med sin egen historie for altid. Mageløs som den er.

Mads Nygaard

5. maj kl. 09:08 ·

Her til morgen ringede 85-årige Mads Erik Larsen kl 07.54. Han havde to ting på hjerte. Han havde læst i Kristeligt Dagblad, at jeg elsker Tove Ditlevsen. Det var på sin plads, mente han. Dernæst lod han mig vide, at Jyllandsposten har anmeldt FRØ. Han læste afrundingen højt: "Mads Nygaard har skrevet en livsklog roman, der nok er forankret i et markant underklassemiljø, men som ikke desto mindre handler

om det, der er fælles og vigtigst for alle, nemlig kærligheden.”
Så sagde Mads Erik Larsen farvel. Morgenen var pakket ud. Sol i sindet, vi skriver videre.

Mads Nygaard

7. maj kl. 16:24 ·

Holy mackerel! For første gang i min slingrende forfatterkarriere har begge Hjørnings boghandlere bedt mig komme og signere min nye roman. Knap har jeg forladt Betty Mogensens spinkle gemakker, før jeg lørdag den 16. maj træder ind i storkoncernen Arnold Buscks kilometerlange bestsellershop. Her vil jeg være stærkt forvirret mellem 13-14.

Mads Nygaard

12. maj kl. 8:24 ·

I går trådte jeg ind i Hirtshals Boghandel. Kurt og hans største hund modtog mig med åbne arme: ”Der har vi jo bestsellerforfatteren,” sagde han og førte mig straks hen til den store computer. Med vilde fingre tastede han mit navn. FRØ kom frem. ”Se!” sagde han og pegede på et tal ude i siden: 11.

”Er FRØ allerede kommet i elleve oplag?” råbte jeg stakåndet.

”Rolig nu!” sagde Kurt. ”Du har solgt 11 eksemplarer. Til fuld pris. Det er fuldstændig uhørt her i byen.” Jeg tyggede lidt på tallet 11. Det lød ikke af alverden. Men lune kunne det godt.

”Så er det nok derfor, Arnold Busck i Hjørring vil have mig op og signere bøger på lørdag,” sagde jeg.

”Over mit lig,” sagde Kurt og fandt straks sin Mayland-kalender frem. ”Hvornår?”

”16. maj,” sagde jeg.

”Så kommer du herved 15. maj. Er du med?”

Inden jeg kunne nå at svare, var Kurt gået i gang med at alarmere byen. Han ringede først til Niels fra bandet No Good. Niels er også vært på lokalradioen. Kurt bad ham genudsende alle indslag, jeg har deltaget i siden 2001, især dét, hvor jeg var dommer i kåringen af Årets Fiskefrikadelle. Så ringede han til Nordsøgarden, for uden musik kan man ikke sælge noget som helst i Hirtshals. Under det hektiske arbejde opdagede Kurt et problem på Mayland-kalenderen. Der stod, at han havde ferie den 15. maj. Uden tøven greb Kurt en blå tusch og stregede sin egen fridag helt ad pommern til.

”Arbejdet kalder,” sagde han.

Og så forlod Kurt sin butik. Sammen med hunden. De skulle gå tur. Det var den tid på dagen.

Jeg stod alene tilbage. Ret forelsket i Hirtshals.

Mads Nygaard

15. maj kl. 19:40 ·

Kurt overgik sig selv ved bogsigeringen i Hirtshals. Ikke alene havde han plastret vinduerne til med fotografier af byens tophuebærende forfatter, han havde også beklædt gulvet med plakater, collager og jeg skal komme efter dig. Sjældent har så mange kunder kigget direkte ned i gulvet i en tilstand af dyb forundring.

Jeg satte mig benovet i den stol, Kurt puffede mig ned i. Med blød pude til bagdel. Kurt tændte et stearinlys og spurgte, om jeg ønskede kaffe og kuglepen. Herefter kom hans hustru og sagde, at jeg slet ikke skulle bekymre mig om deres aflyste ferie. Særligt ikke efter min sidste opdatering, som hun havde fået læst højt af en veninde fra byens plejehjem. Det foregik meget sent om aftenen. Over telefonen. Kurt var gået i seng, og hun havde set sig nødsaget til at vække ham. Var deres ferie virkelig blevet aflyst? Og burde han ikke læse bogen først, inden han gik så meget til makronerne?

Kurt så stadig lidt træet ud, da jeg spurgte, om han havde mælk til kaffen. Det havde han ikke. Nu ankom medierne i en lind strøm. Flaskeposten med både Hr. og Fru Skipper, Hirtshalsavisen med både Hr. og Fru Wendelboe Bøcher. Samt en lind strøm af skolelærerinder, herunder knuselskelige Eva Østergaard, der seks år i træk skrev i min kontaktbog, at: ”Mads er stadig meget urolig i timerne.”

Midt i kaffeslabberadsen kom Kurt og hans største hund med en liter sødmælk. Det var ikke den tid på dagen, men nu, da mælk var blevet efterlyst, kunne de lige så godt gå en tur. Halvanden time fløj af

sted. Til sidst spurgte Kurt, hvornår vi skulle lave noget igen. Jeg svarede, at jeg har forpligtet mig til at skrive et teaterstykke til Vendsyssel Teater.

Kurt kiggede drømmende ud i sin boghandel.

"Vi opfører det hernede," sagde Kurt.

Jeg nikkede lige så drømmende.

"Men det skal være inden premieren i Hjørring," sagde Kurt.

"Selvfølgelig," svarede jeg. "Hirtshals kommer altid først."

Mads Nygaard

16. maj kl. 11:13 ·

Så for dølen! Dagbladet Information har anmeldt FRØ: Den starter sådan her:

"Mads Nygaards første roman i ni år er et fermt stykke sørgmunter prosa om de omkostninger, det kan have, når to mennesker støder sammen og formerer sig uden at have særlig lyst eller plan med det."

Jeg er nu ferm far til FRØ.

Fra 13-14 i dag signerer jeg bogen i Arnold Busck i Metropolen, Hjørring. Jeg anvender blå skrubbuch!

Mads Nygaard

18. maj kl. 12:24 ·

Lørdag nat stod jeg foran en trappeopgang i det gamle Østtyskland. Her bor to af mine venner. Ayman og Omer. Deres navneskilte var forsøgt brændt af. "Tyskerne hader os," sagde Omer. Vi gik op og spiste. Lysekronen havde seks pærer. To af dem virkede.

Lejligheden havde en lille altan. Med en markant hældning ned mod jorden tyve meter under os. Hver gang, vi røg en cigaret, var det som om betonbygningen opfordrede os til at springe ud.

Jeg lærte Ayman og Omer at kende i flygtningelejren i Hjørring. Omer var kun sytten, da han kom til Danmark for at søge asyl. Bag sine tykke brilleglas kiggede han forundret på verden. Ayman er et kæmpe brød og far til fire små børn. Han taler ikke engelsk, men har et smil, der er så stort, at det bliver flydende og omfavnende, når han giver det.

Omer og Ayman fik begge et rungende nej fra Udlændingestyrelsen i København. En teenager og en far til fire små børn! Nogle ansigtsløse embedsmænd besluttede i ramme alvor, at vi ikke kan give husly til mine venner.

Nu prøver Omer og Ayman lykken i Tyskland. Sidder igen i en position, hvor de bare kan vente. Og vente. Og vente. Nej, der er én ting, de kan lave. Og insisterer på at lave. Nye navneskilte.

Hver gang et koldt røvhul stikker flammen fra en lighter hen under deres bogstaver, går de i gang med at lave et nyt. De insisterer på at være til.

Jeg vil gøre alt, hvad jeg kan, for at hjælpe Omer og Ayman i deres bestræbelse.

Hvis du deler min holdning, at der er plads til mange flere flygtninge i Danmark, synes jeg, du skal melde dig ind i den gruppe af Venligboerne, der ligger tættest på din bopæl. I skrivende stund er der 24 grupper spredt over hele landet. I oktober sidste år var der nul.

Gid opholdstilladelserne kommer til at stige med samme fart!

Mads Nygaard

22. maj kl. 11:28 ·

Kære Pippi Langstrømpe

I går fik jeg en hilsen fra Ditte i København. Der stod bare Pip Pip Hurra, og så var der et billede af dig. Det gjorde mig glad. Det har du altid været skide god til, Pippi: at løfte mit humør.

I sidste weekend besøgte jeg det gamle Østtyskland. Her tænkte jeg også på dig. Engang fik du en lærerinde fyret dernede. Hun havde taget dig med ind i sin klasse. Lærerinden ville gerne fortælle om alle dine påfund og uendelige energi. Totalt forbudt. Lærerinden blev fyret lige på stedet. Du var vild.

For farlig. Stakkels lærerinde!

Det eneste, du gjorde, var at løfte hendes humør.

I går lavede jeg lektier med min søn. Alfred skulle skrive om en dag, han aldrig ville glemme. Vi kom i tanke om dengang han huggede en spade ned i sin storetå. Midt i gravningen af et godt hul. Neglen var hugget midt over. Vi kørte til lægen. Han sagde, han blev nødt til at flå stumperne af. Og så sagde han sådan her: "Det kommer til at gøre meget ondt. Du må gerne bande, hvis du har lyst."

Øjeblikket efter gjaldede disse ord ud over Hirtshals, ud over molen og videre helt over til dig i Sverige:

"Av for heelvede."

Det var det højeste brøl, Alfred nogensinde havde lavet.

Av for helvede får altid kopper til at klirre i et teselskab hos fine folk. Alligevel er Alfreds brøl det bedste, jeg nogensinde har hørt. Børn må gerne lave verden om, når den er galt afmarcheret. Det er den, når en negl knækker midt over. Eller et helt land.

I sådan nogle stunder har vi brug for dig, Pippi. Til at løfte vores humør. Og hvis du ikke lige er i nærheden, må vi nøjes med et bandeord eller to. Det kan ikke være anderledes.

Der er tossede lande og spader overalt!

Mads Nygaard

29. maj kl. 7:24

FRØ for pokker! Weekendavisen anmelder i dag og skriver:

"FRØ er en roman om omsorgssvigt og social arv. Den handler om, hvordan både gener og social adfærd forplanter sig som gispende svømmetag igennem generationer, og om, hvordan man egentlig kommer i land – som menneske. Og som en af den slags kunstnere, der medfølelse kan formidle børns vilkår. Men vigtigst er det, at FRØ er en rigtig god læseoplevelse. Sproget er flere steder slående, der er en strøm af skønne vendinger, og fortælleren er så uhyggeligt observant, som kun ofre kan være det."

Der er sgu lige faldet en tåre ned i min kaffekop. Rasende glad.

Mads Nygaard

1. juni kl. 13:45 ·

FRØ er nu jobskabende. Forlaget har solgt lydbogsrettighederne. Vi har aftalt, at jeg selv indlæser FRØ fra ende til anden. Job nummer 46 i karrieren er i hus: Lydbogsindlæser. Og så er der kommet en skøn anbefaling til alle de danske biblioteker. Gribende og underfundig roman, siger anmelderen og kommer med følgende opsummering: Mads Nygaard er i familie med Mikael Niemi (Populærmusik i Vittula) og Jens Blendstrup (Gud taler Ud). Saftsuseme en skøn familie! Til sidst kommer anmelderen med følgende råd til bibliotekerne: Anbefales indkøbt bredt. Hurra!

Mads Nygaard

3. juni kl. 09:47 ·

FRØ slagtet. Min nye roman fik i går et lag tæsk, der kunne mærkes helt ned i de tre dåser med cocktailpølser, jeg havde i hænderne, da dommen faldt. Anmeldelsen fandt sted hos Høkeren i Åbyen.

"Jeg har læst din bog," sagde han.

Der var kø. Næppe tiden til en lang debat, men nysgerrigheden sejrede som altid.

"Hvad synes du så?" sagde jeg.

Han rystede på hovedet.

"Første del kan jeg leve med. Ham frømanden er en herlig krabat. Selvfølgelig pisse uheldigt at han skal havne med sådan en søhest til en hustru. Men anden del ... ham der børnebogsforfatteren ... følelser mig her og følelser mig der. Der sker jo absolut ingenting. Intet. Nul og niks. Hvor fanden er frømanden henne? Og hvorfor lader du ham børnebogsforfatteren købe 495 eksemplarer af sin egen

usælgelige bog. Det er jo så svimlendes urealistisk, at ...”

Nu begyndte køen at mumle utålmodigt, men Høkeren var ikke færdig endnu.

”Det er tydeligt, hvad der er foregået. Du har mistet koncentrationen. Din koncentration er fuldstændig gået bort i anden del. Og det er altså halvtreds procent. Tro mig, jeg har talt siderne. Jeg synes, du skal ringe til København og bede forlaget om at skære anden halvdel væk. Så bliver bogen også meget hurtigere læst færdig.”

Nu fik Høkeren øje på cocktailpølserne og køen, der efterhånden strakte sig helt ned til det parti juleguf, han i disse tider sælger for en slik.

”Ellers andet,” sagde han.

”Nej, det var vist det hele,” sagde jeg.

Da jeg kom hjem, satte jeg cocktailpølserne på den halvandenmeter høje stak af min første børnebog, som jeg har haft boende i ni år. Den hedder Lille Palle Sølle Pølle. Engang var det tanken, at jeg ville prøve at sælge de 495 eksemplarer, men nu er de ligesom blevet et møbel, jeg ikke kan undvære.

I næste uge inviterer jeg Høkeren hjem til en bajer. Jeg tror, vi vil prøve at bruge Lille Palle Sølle Pølle som højt bord. Så kan vi stå og rokke lidt ved virkeligheden. Det skal nok blive godt.

Mads Nygaard

8. juni kl. 20:27 ·

Stort tillykke til Høkeren i Åbyen. Han er ikke længere alene i sin kritik af FRØ. Dagbladet Politiken har fundet en ekstern lektor fra Københavns Universitet, der konkluderer nøjagtig det samme: FRØ er for lang.

Det bør dog siges, at lektoren, en vis May Schack, formulerer sig noget anderledes end Høkeren. Hun skriver blandt andet i sin anmeldelse: ”Og værtshuset Den Gule i Hirtshals tilbyder ikke ligefrem den mest følsomme erotik for en ung pige.”

Om så Høkeren fik penge for det, kunne han aldrig nogensinde formulere sig så tamt.

Det fører os frem til en øjeblikkelig stilling blandt de to kritikere:

Høkeren i Åbyen 1 - Ekstern Lektor ved Københavns Universitet 0

Mads Nygaard

9. juni kl. 10:01 ·

Har lige set gårdsdagens valgudsendelse fra Vrå. Venstres retsordfører, Karsten Lauritzen, har forståelse for, at mange syrere vælger at flygte fra borgerkrigen. Til gengæld forstår han ikke, hvorfor mange fra Eritrea gør det samme. Stod det til Karsten Lauritzen, var det bedre, hvis eritreanerne blev hjemme hos deres diktator, som har regeret de sidste 22 år.

Her er et enkelt faktum: I Eritrea tvinges alle til at træffe et valg, når de fylder 18. Det gælder både mænd og kvinder. Gå ind i hæren eller ryg i fængsel.

I går offentliggjorde FN en 484 sider lang rapport om tilstandene i Eritrea. Heri bekræftes det, at Eritrea er gennemsyret af statsstyret tortur, sexslaveri og tvangsarbejde for børn. De kvinder, der vælger at gå ind i hæren, bliver systematisk voldtaget. Kvindernes valg kan altså skæres ned til dette: Fængsel eller systematisk voldtægt.

Karsten Lauritzen konkluderede sådan her: ”Vi har jo også værnepligt i Danmark, og nægter du at aftjene, får du en straf.”

Karsten Lauritzen, du skulle skamme dig herfra og i al evighed!

Mads Nygaard

6 timer · Redigeret ·

Virkelig fin anmeldelse af FRØ i Dagbladenes Bureau:

”Med kulsort humor beskriver Nygaard personernes ubalancer, deres angst, voldelige nidkærhed, misantropi og asociale adfærd, og det er grumme godt skrevet. Man ler meget, især over det groteske lokalmiljø i Hirtshals. FRØ lægger op til en væsentlig debat om normalitetsbegrebet. Bogens utilpassede karakterer og deres irrationelle holdninger rummer ofte mere ægthed end de stålsat normale, der har rettet ind i de voksnes rækker.”

Fire stjerner ud af fem, og jeg kører nu ned og læser anmeldelsen UTROLIG højt for Høkeren i Åbyen.